

RECENZÍÓK
A NAGYVILÁGBÓL
2021

RECENZIÓK

A NAGYVILÁGBÓL

Jönnek, látnak – meg vannak győzve

A Magyar Állami Operaház színpadja a 2018-as évad egyik előadásán

SZTÁRGÁLA A PARKBAN

„Sáfár Orsolya lágy, telt hangon adta elő Annuska áriáját Verdi *Falstaff*jából, Puccini *Pillangókisasszony*ából pedig (a kóruossal kísért) Kriszta Kinga énekelte mesterien színes kantilénákkal Cso-cso-szán belépőjét. Az est első részének kétségkívül legtökéletesebben előadott áriája Bizet Escamillója volt, amihez Szemerédy Károlynak még a torreadorjelmezre se lett volna szüksége. Drámai baritonjának igazi színezete és teltsége volt, magasságai és mélységei, valamint kifejező energiája. Az első rész utolsó blokkja magyar nyelvű volt, a nemzeti operák két pillérje, Erkel Ferenc *Hunyadi Lászlója* és *Bánk bánja* (két kiváló bariton énekes, Kelemen Zoltán mint Gara és Bakonyi Marcell mint II. Endre) mellett megszólalt Horti Lilla ételtel teli, szintén magyar nyelvű *Denevér*-interpretációja. (...) A teljes második részt a Magyar Állami Operaház főzeneigazgatója, Kocsár Balázs vezényelte. Mozart *Figaro házasságának* nyitányát a zenekar újult erővel, tisztán, jól hallhatóan játszotta (említésre méltó a teljes koncert magas színvonalú hangminősége), jó ritmussal és megfelelő fokozással. (...) [Lawrence Brownlee] telt, meleg, mézszínűezetű hangja mellett előadókészségével, valamint fenomenális légzéstechnikájával is lenyűgözött. Végtelen frázisokat képes folyékony koloratúrával előadni, szabályos legatóval, miközben férfias erőt is ad a karakterének. (...) [Patricia Petibon] a legjobb formáját főként Salud áriájában mutatta Manuel de Falla *A rövid élet* című operájából. Jól árnyalta hangi kifejezőmódját, a szöveg értelmezését, de marginális regiszterekben is megmutatta hangja színezetét. (...) Kocsár Balázs a részletekre és a különböző stílusokra nagy figyelmet fordítva dirigálta végig a teljes második részt. A budapesti OPERA Kórusa Csiki Gábor vezetésével szintén kiváló előadást nyújtott az első részben. S bár az órán a mutató a 11 óra felé közeledett, és a levegő hőmérséklete fokozatosan csökkent, a hangulat a Kodály parkban egyre fokozódott. (...) Akárcsak tavaly, a sok nézőt vonzó szabadtéri koncertet tökéletesen bonyo-

lították le mind a hangminőséget, mind a nézők számára bal oldalon elhelyezett óriáskivetítőt, mind ennek a tömegrendezvénynek a teljes logisztikai megvalósítását tekintve. Az üléseken a nézők egy 562 (!) oldalas könyvet találtak, amiben mindent elolvashatnak a budapesti OPERA következő évadáról. Ráadásul az „Adódjatok össze!” mottó jegyében azok megsegítésére, akiket a pandémia hátrányosan érintett, a gálakoncert jelentős emberi és jótékonyági dimenzióval is bírt.”

Pavel Unger *(Opera Slovakia, Szlovákia)*

A Magyar Állami Operaház színpadja a 2018-as évad egyik előadásán

„Egy szabadtéri gálakoncert hab a nyári színházi előadások tortáján: egyszerű, könnyen befogadható művészeti élményt kínál a publikum széles körének. Egy szép augusztusi estén, az egyik legrégebbi magyar nemzeti ünnep – amely István királynak és az államalapításnak állít emléket – napjához közel a Magyar Állami Operaház sztárgálával várta a rajongókat az Eiffel Műhelyház Kodály parkjában. (...) A kellemes koncerthez nemcsak a jó idő járult hozzá, de a kiváló ültetés és a komplikációmentes logisztika is, így a több mint ezer látogató kényelmesen érezhette magát.”

Michaela Mojžišová *(Hudobný život, Szlovákia)*

CARMINA BURANA – BEREGSZÁSZ

„A 2020-ra tervezett vendégszereplést a világjárvány meghiúsította. A hétvégén azonban ismét vendégszerepeltek az OPERA művészei, ezúttal Carl Orff *Carmina Burana* című oratóriumát adták elő. Immár harmadik alkalommal kapunk felbecsülhetetlen értékű kulturális ajándékot a Magyar Állami Operaháztól.”

Hegedűs Csilla *(Kárpáti Igaz Szó, Kárpátalja)*

A Magyar Állami Operaház színpadja a 2018-as évad egyik előadásán

„Ezen a vasárnap estén a Beregszászi Aréna a Magyar Állami Operaház művészeinek köszönhetően ismét a magaskultúra helyszínévé vált. Bemutatásra került Carl Orff ismert német zeneszerző legnépszerűbb műve, a *Carmina Burana*. A lelátót megtöltő mintegy háromezer nézőnek – köztük igen sok szláv anyanyelvű honfitársunknak – páratlan élményben volt része. Mindez nem véletlen: a világhírű oratórium olyan lüktető dallamokkal teli, olyan sodró lendületű, mint maga az élet. (...) A nagyszerű előadás végén a közönség vastapssal jutalmazta az OPERA művészeinek, az énekkarnak, a zené-

szeknek, a szólóénekeseknek (Kolonits Klára, Szappanos Tibor, Haja Zsolt) kiemelkedő produkcióját. Külön köszönet a karmesternek, Kesselyák Gergelynek, aki az előadás előtt a *Himnusz* közös eléneklését levezényelte. Az előadással együtt ez is életre szóló élmény marad.”
Eszenyi Gábor *(Kárpátinfó, Kárpátalja)*

ANDREA CHÉNIER – STREAM

„László Boldizsár figyelemre méltóan csillogó hangon formálta meg a címszereplő hóst. Tenorja a középső regiszterekben kicsit sötétebb és fémesebb tónusú volt, de gond nélkül váltott magasabb lágéra. Sümegei Eszter igen kifejezően, szép hangon, egyszóval remekül árnyalta Maddalena de Coigny szólamát. Carlo Gérard szerepében Kálmándy Mihály markáns, nemes hangzású baritonja szinte sugárzott. Énektechnikai szempontból a második felvonásban elhangzó, könnyednek tűnő »Dammi codesta creatura vaga!« kezdetű imájára az előadás csúcspontjaként tekinthetünk. (...) Az opera egyik különlegessége, hogy a kisebb szerepek is kiváló énekeseket igényelnek, amit ebben az előadásban meg is kaptunk: Szerekován János karakteres, ravasz besúgót alakított, aki olykor ügyesen eltorzította a hangját.

Geiger Lajos a második és negyedik felvonásban Roucher-t, Chénier barátját formálta meg, akit a közbeső harmadik felvonásban Fouquier-Tinville-ként halára ítélték. Ne feledkezzünk el Megyimórecz Ildikórol sem, aki hangilag igencsak meggyőző Bersi volt.”

Tony Kliche *(Das Opernglas, Németország)*

EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS

„Azt, hogy mekkora élmény és egyben milyen megrendítő tapasztalat lehetett ezen a rendkívüli és egyedülálló eseményen részt venni, jól érzékeltetik a karnagy [Stubendek István] szavai. »A Hősök terén, a zárómise zenei szolgálata fenséges és csodálatos volt! A Magyar Állami Operaház Zene- és Énekkara, ragyogó szólisták, kiváló karnagyk s nem utolsósorban a több mint kétezer énekes azt mutatta meg, hogy csak Harmóniában érdemes élni, tevékenykedni, s erre a zene a legalkalmasabb nevelő eszköz. «”

Szalai Erika *(Felvidék.ma, Felvidék)*

„Meg kell említeni, hogy a méltóságteljes, áhítattal átshótt, minden szempontból ünnepélyes szertartás fényének emeléséhez hozzájárult a szentmise zenei szolgáltatát ellátó mintegy kétezer fős kórus és a Magyar Állami Operaház Zenekara.”

Hideghéthy Andrea *(Felvidék.ma, Felvidék)*

PÁRIZS LÁNGJAI

„Negyven év szünet után tért vissza a magyar színpadra [a *Párizs lángjai*], és a felújítás nem nélkülözte az erőforrásokat: 4 000 m² díszlet, többszáz jelmez, hármas szereposztás magántáncosokkal és Étoile-okkal a főszerepekben. Az eredmény kiváló: egy igazi csoda páratlanul gazdag jelmezekkel és díszletekkel. A két főszereplő – Jeanne és Philippe – olyan csodálatosan táncol külön-külön és a pas de deux-kben is, hogy őket többször is a közönség hangos dicsérete kísérte. Továbbá – és talán főleg – a tánckar határozottan főszereplővé lép elő a nép, akik folyamatos mozgásban vannak a karaktertáncok igazi fesztiváljával. (...) A zenekar jobb, mint valaha. (...) Ez több mint balett: egy igazi színielőadáson vehettünk részt, és micsoda előadáson! Valószínűleg az egyik legjobb, amit valaha láthattunk Budapesten. A műsor előtti művészinterjúk során kiderült, hosszú felkészülés előzte meg a színpadra lépést, hogy a mű legjobb formáját mutatva a közönségnek igazán emlékezetes maradhasson ez a felfedezés (mert ez bizony az volt). És ez teljes mértékben sikerült is.”

Pierre Waline *(Journal Francophone de Budapest)*

ISTVÁN KIRÁLY / ATHÉN ROMJAI

„Több okból is megérte szeptemberben Budapestre látogatni: egyrészt átélhettünk egy előadást az új játszóhelyen, az Eiffel Műhelyházban, másrészt igazi ritkaságokat ismerhettünk meg, jelen esetben Ludwig van Beethoven színpadi zeneműveit. Az Opernglas 2018/6 számában az Erkel Színház mellett bemutatott harmadik játszóhely akkor még építései terület volt. Az elmúlt hónapokban viszont streamelt előadásokat is láthattunk innen, de csak most nyílt alkalom arra, hogy lenyűgöző hatását igazán megismerjük. (...) Témájánál fogva a nemzeti szentről szóló darab bár elsősorban a magyarok számára érdekes, a *Fidelio* mellett igenis nagyobb figyelmet érdemel. István király szerepében Oberfrank

Pál és a Vazult játszó Kőrösi András dialógusa – angol felirattal is követhetően – mind a színészi intenzitás, mind a magyar történelmet idéző videóbejátszások nyomán erős benyomást keltett. Hasonlóan érdekes volt a szünet után az 1812-es, epilógusként bemutatott *Athén romjai* című darab, szintén Kotzebue szövegével és Beethoven muzsikájával. (...) A rendező Oberfrank és a videóinstallációkért felelő Berkes Bálint meggyőző megoldásokat találtak: az *István király, Magyarhon első jótevője* realiztikus, emelkedett hangulatú felvonás volt hatalmas kereszttel, a történelmi Magyarország térképével és királyi jelképekkel, az *Athén romjai* pedig kellő teret hagyott a balett számára kibontakozni a görög templom díszlete és a videóháttér előtt. Venekei Marianna változatos, szemet gyönyörködtető koreográfiát készített a Magyar Nemzeti Balett számára, Csiki Gábor a német kiejtésre tekintettel tökéletesen tanította be az OPERA Kórust. Egy négyperces jelenetben Rácز István sötét, kifejezésteli basszusával egy szinte elérhetetlen nagy C-vel zárt le egy áriát – Ozmin is beéri a nagy D-vel –, természetes módon elérve a határait. (...) A tér közvetlen, semmit el nem kendőző akusztikájában Oberfrank Péter és a Magyar Állami Operaház Zenekara briliáns módon tolmácsolta a zenei óriás mindkét elhanyagolt művét.”
Wolfgang Kutschbach *(Das Opernglas, Németország)*

„Ismerjük el a szervezők érdemét és bátorságát, hogy szinte sosem játszott műveket vettek elő. Ez köszönetet érdemel. (Sajnos ezeket a darabokat valószínűleg nem is látjuk majd újra). (...) Az *Athén romjai* (...) nagy sikert aratott. Az előadás végtelenül mozgalmas, és tökéletesen előtérbe helyezi a zenei anyagot és a kottában leírtakat. A kóruson kívül három kiváló szólista is közreműködik benne: egy szoprán, egy basszus és egy bariton. A táncosok koreográfiája Venekei Marianna munkája, ami különösen ihletettre sikerült.”
Pierre Waline *(Journal Francophone de Budapest)*

ÚJJÁSZÜLETÉSNAP / EIFFEL MŰHELYHÁZ

„A gőzmozdony füttye figyelmeztet minket, hogy itt az ideje felszállni a vonatra – de ez nem is vonat, hanem egy színház! (...) Bár az Eiffel Műhelyház központi épülete nyolc évnyi tervezés és kivitelezés után készen állt, az *Újjászületésnapra* keresztelt hivatalos megnyitóra csak október végén kerülhetett sor, mert a korábbi próbálkozásokat a pandémia kiszámíthatatlan lefolyása

meghiúsította. (...) A gálaműsort természetesen beszédek tarkították, de ezek során megismerhettük a tényeket is. (...) A korszerű Dolby Sound technológiát az *Utolsóból első* című film során mutatták be, amely az Eiffel Műhelyház-projektet a kezdetektől a befejezésig megismertette. A nagyszabású finálé Kodály *Budavári Te Deuma* volt az OPERA Kórus és Zenekar előadásában, ami a nagyszerű komplexum tökéletes ünneplése volt. (...) A központ sokkal többet rejt, mint egy színház a kapcsolódó próbatermekkel és műhelyekkel: a látogatók eltölthetik idejüket egy százéves vasúti kocsiban berendezett kávézóban, az emeleten pedig jelmezeket, archív fotókat és plakátokat, valamint Herendi porcelánokat bemutató kiállításokban is gyönyörködhetnek. (...) A központi csarnok szívében egy hatalmas, fekete gőzmozdony áll, amelynek egykori füttye arra hívja fel a figyelmünket, hogy ideje elfoglalni a helyünket a Bánffyban, ahol kezdődik az esti zenei varázslat.”
Alexandra Ivanoff *(Papageno)*

A gőzmozdony

„Az este legerősebb pontja Lukács András *Örvény* című balettje volt. Igazi felfedezés és egyben kellemes meglepetés, amit mesterien táncolt a balettegyüttes, nagyon szép zenei kísérettel. Szintén lenyűgöző volt az estének hangsúlyt adó *Budavári Te Deum*, ami a magyar mester, Kodály Zoltán valószínűleg egyik legjobb alkotása, amelyet a zenekar, kórus és az ihletett szólisták örömteli előadásában hallhattunk.”
Pierre Waline *(Journal Francophone de Budapest)*

A gőzmozdony

„A budapesti Eiffel Műhelyház megnyitása korszakalkotó jelentőségű a Magyar Állami Operaház történetében. A világszínvonalú létesítmény Európa legjobban kiszolgált társulatává teszi az OPERÁ-t. (...) A helyhiány az európai operatársulatok legnagyobb kihívása. A történelmi dalszínházakat összhangba hozni a modern kor követelményeivel embert próbáló feladat, mivel a városközpontban található operaházak forgalmas utcák és más történelmi épületek közé vannak beszorítva. (...) Az új funkciókra átalakított épület esténként fényárban tündököl, a hatalmas, fekete gőzmozdony pedig lenyűgöző látványként hat a fogadótérben. (...) Meglátjuk, hogy a Műhelyház befolyásolja-e a jövőben más európai operaházak tervezését. Mindenesetre a legtöbb társulat biztos vágyakozva tekint erre a helyre.

Adrian Mourby *(Opera Now, Egyesült Királyság)*

„Nemzetközi érdeklődés is mutatkozik a szakemberek munkája iránt, például a Genfi Nagyszínház itt készíttette Prokofjev *Háború és béke* című – nemrégiben bemutatott – operájának díszleteit. A leglátványosabb mégis a félezer nézőt befogadó Bánffy Miklós terem. A tágas térben a széksorokat lehet variálni, így akár bálók rendezésére is alkalmas. Mikor bekukkantottunk, éppen Gyöngyösi Levente *A Mester és Margarita* című opera-musicaljének folytak a kosztümös próbái, az ott töltött néhány perc alapján merem ajánlani mindenkinek a Bulgakov remekműve alapján színpadra állított zenés darabot. Igen, a főváros zeneszerető közönsége a lassan elkészülő Operaház és az Erkel Színház után egy új zenés színházzal bővül.”

Csermák Zoltán *(Kárpáti Igaz Szó, Kárpátalja / Hét Nap, Vajdaság / Felvidék.ma, Felvidék / Hargita Népe, Erdély)*

BÁNK BÁN

„Ugyan az Erkel színházi előadásnak volt néhány árnyoldala, de összességében ragyogó volt. Elismerés illeti mindenekelőtt a Magyar Állami Operaház Zenekarát és Énekkarát. (...) Medveczky [Ádám] dirigálása erőteljes volt és melankolikus, lírai és büszke, épp ahogyan a partitúra megkívánta. Zenészei is felnőttek ehhez a feladathoz, akárcsak a kórus, legyen szó suttogásról vagy teli torokból jövő crescendóról. Kovácsházi István meggyőzően alakította Bánk bánt mind hangilag, mind színészi játék tekintetében. Rőser Orsolya Hajnalka Melinda szerepében és a hosszú örülési jelenet koloratúráival lenyűgözte a közönséget. (...) Gál Erika ragyogó drámai készségről tett tanúbizonyságot: Gertrudként olyan volt, mint egy jégkirálynő, aki csak megvetést érez népe iránt.”

George Jahn *(Backtrack, Egyesült Királyság)*

KON-TAKT(S)

„A *KON-TAKT(S)*-produkció kortárs koreográfusok három művét kínálja. Az első a Royal Ballet számára a társulat rezidens koreográfusa, Wayne McGregor által 2006-ban készített *Chroma* volt. A görög eredetű kifejezés szint jelent, és ebben a darabban valóban a színek kontrasztjával találkozhattunk. A táncosok ugyanis olyan spagettipántos felsőrészt és bőrszínű rövidnadrágot viselnek, ami kiválik a színpad fehér árnyalataiból.

(...) Joby Talbot és Jack White III zenéjére négy női és hat férfi táncos mozog elképesztő fizikai hajlékonysággal, miközben a testük folyamatos dinamikai feszültségben izzik – csak a darab közepén tapasztalhatunk egy kis megnyugvást. Úgy tűnik, mintha a váz által meghatározott határok eltűnnének, a társulat hihetetlen flexibilitása és nagyszerű mozgékonyága lenyűgöző. A táncosok már ebben a koreográfiában is ki vannak téve fizikai kihívásnak, de a műsor következő darabja, Sharon Eyal *Bedroom Folk*ja egyenesen intenzív dazéssé változtatja a táncot. (...) Az estet Alexander Ekman *Episode31* című darabja zárja. S míg az előző két koreográfia is igen mozgalmas volt, a tánc és az akció itt kifejezett energia-bombaként hat. (...) A pulzáló, életteli és energiával teli mű előtt egy videóbejátszást nézhettünk meg, amelyben a táncosokat először Ekmann-nal és a szokatlan mozgáskultúrával való első találkozásukkor láttuk, majd a csapat flashmobszerűen kelt feltűnést Budapest városában: tereken, utcákon, sőt még a metróban is tesztelték a járókelők reakcióit – a megdöbbenéstől a lenyűgözöttségig mindenfelét tapasztalhattak, de a nézőtéren helyet foglaló publikumot is derűre fakasztották. (...) A Magyar Nemzeti Balett nagyon jól teljesített, hatalmas lelkesedés és hosszú taps fogadta az előadás alatt látottakat.”

Ira Werbowsky *(Der neue Merker, Ausztria)*

A gőzmozdony

VESEDELMES ÉDEN

„A tudomány – legalábbis átvitt értelemben – dominánsan van jelen az Eiffel Műhelyház színpadán. Az új, 2020-ban megnyílt budapesti helyszín egy hatalmas vasúti járműjavító része volt, ami most moduláris komplexummá alakult át. Tihanyi Ildikó makulátlan díszletei geometriai mintázatokként nyílnak meg a számtalan forgás alkalmával. A mindent uraló fehér szín és a hely monumentalitása ellenpontjaként Kovács Andrea jelmezei szemgyönyörködtetőek, és magukban hordozzák annak kockázatát, hogy riktóvá válhatnak az énekeseken. A táncosokat – akik a szereplők és a tet-teik impulzivitását testesítik meg – a sötérke árnyalatai teszik elegánssá. Mozdulataik kecsesen olvadnak bele a zenébe, amit három zongorista – Andrea Fernandes, Tóth Sámuel Csaba és Zsoldos Bálint – csodálatosan ad elő a fiatal Dobszay Péter érett irányításával. (...) A koreográfus-rendező Barta Dóra ügyesen kombinálja a teljes szereplőgárda gesztusait: az áradó ének

mind leolvasható a táncosok testéről, míg az énekesek mozdulatai visszafogottabbak. A testvérpár időnként erőszakos civódása a gyengéd és játékos pas de deux-ben egyfajta echóként jelenik meg. Minden énekesnek van táncos párja; Furuhashi-Huber Inès Elisabeth szerepében az egyébként kiváló balettosok közül is kiemelkedik. Elisabeth-et énekesként Rálik Szilvia formálja meg, aki talán nem annyira naiv és könnyed, mint amit a fiatal lány szerepe kívánna a darab első részében. Azonban a túéles magas hangok, amelyek a színpad hátsó részén elhelyezett forgó állványról is megerőltetés nélkül áradnak felénk, meggyőzően bizonyítják, miért esett a választás egy ilyen tapasztalt, gazdagon árnyalt hangra, még akkor is, ha esetleg kitűnik a fiatalabb énekesek lágyabb tónusai közül. A fiatalok csodálatra méltó artikulációról tesznek tanúbizonyságot, még Glass helyenként nehéz francia szövegében is. Kósa Lőrinc Paul szerepében hol félénk, hol faragatlan, de hangja mindig kiegyensúlyozott. (...) Az egész mű pokoli tempóban bontakozik ki: a másfél óra szinte szempillantás alatt eltelik, és a nagy tragédiákra jellemző összeomlással ér véget.”

Suzanne Lay-Canessa *(Bachtrack, Egyesült Királyság / Franciaország)*

HOFFMANN MESÉI

„A budapesti születésű, harmincnyolc éves Székely Kriszta talán az Erkel Színház korlátozottabb színpadtechnikájának köszönhetően egy vasúti pályaudvar egységes képébe helyezte a darabot, viszont a filmes világban szerzett tapasztalatainak köszönhetően változatos és vizuálisan is megnyerő jeleneteket alkotott. (...) Az érdeklődés középpontjában mindig a három női főszereplő áll, főként mivel izgatottan figyelhetjük, hogy a különböző hangbéli kívánalmaknak hogyan felelnek meg. Bár néhány előadásban más-más énekes formálja meg e három női főszereplőt, a bemutatón mindegyiket Kolonits Klára énekelte. (...) A szoprán a legmagasabb szintű hang magabiztosságról tett tanúbizonyságot: Olympiaként tökéletes koloratúrák, trillák és magas Esz-ig terjedő magasságok jellemezték, miközben olyan telt hangon szólt, ami túlmutat egy koloratúrszoprán képességein; Antoniát érzékeny, részben melankolikus intonációval, ragyogó magas C-vel, a végén pedig meleg színezetű hanggal alakította; Giuliettaként hangja erotikus színezete gazdag középső regisztert és magabiztos mélységeket mutatott. Ráadá-

sul Stella néma szerepét is – ami itt nagyobb jelentőséget kapott – ő játszotta, jó színpadi jelenléttel.”

Wolfgang Kutzschbach *(Das Opernglas, Németország)*

AZ EZRED LÁNYA

„Szemere Zita lírai koloratúráival csodálatosan lelkes Marie volt, akit mintha csak az ezred kabalájának és a kantin királynőjének teremtettek volna. Tökéletes drámai egyensúlyt hozott ebbe a helyzetkomikum lehetséges buktatóival teli operába, és így inkább nevetéssel jutalmazta a közönség sóhajtozás helyett. A móka legfőképpen Kovács András Péter humorista érdeme, aki *Az ezred lánya* dialógusait magyarul átdolgozta. Prózája szellemes, helyenként szinte már trágár, de Szemere és a többi szólista számára olyan bon mot-kat biztosít, amik a produkció legjobb részeivé váltak. (...) Minden énekes közül Palerdi András aknázta ki a legjobban a Kovács által írt sorokat a mogorva, de lágyszívű, Marie-hoz közel álló őrmesterként, és buffo basszusa jól kiegészítette a szerepet. A komédiázásban azonban a sokatmondóan szuggesztív Berkenfield márkinét alakító Farkasréti Máriában emberére talált. (...) Marie kedvese, Tonio szerepében Boncsér Gergely (...) az előírt magas C-ket az »Ah! mes amis, quel jour de fête!«-ben jól teljesítette, ám az igazi erőssége a második felvonás nüanszokkal teli és gondosan megformált részeiben volt. (...) Követve Donizetti előírását, miszerint az ének hallatszódjon a zenekar fölött, Fabrizio Maria Carminati karmester a legtöbb helyen visszafogta zenészeit, de ahol indokolt volt, hagyta őket szárnyalni, főként a Marie »C'en est donc fait« áriáját kísérő, elbűvölő csellószólóban.”

George Jahn *(Bachtrack, Egyesült Királyság)*